
Izgradnja Svjetskog kopnenog mosta—ostvarenje istinske humanosti čovječanstva

NEW YORK, 17. travanj—Današnja konferencija Schillerovog Instituta u New Yorku, „Izgradnja Svjetskog kopnenog mosta—ostvarenje istinske humanosti čovječanstva“, počela je tematskim govorom Helge Zepp-Larouche.

Stuart Lewis/EIRNS

Helga Zepp-Larouche, obraća se sudionicima konferencije Schillerovog Instituta u New Yorku 7. travnja, upozoravajući da smo bliže III. svjetskom ratu nego što smo bili na vrhuncu Kubanske raketne krize 1962., naglašavajući da je globalni razvoj na načelu kineske politike Novog puta svile koji postaje Novi svjetski kopneni most, jedini način izlaska iz krize.

Dragi gosti i prijatelji Schillerovog Instituta, ova konferencija se događa u vrijeme veoma ozbiljnog časa, i cilj joj je upravo ono što je moj muž Lyndon LaRouche naznačio kao Manhattanski projekt: moramo vratiti SAD natrag njenim utemeljiteljskim načelima. Moramo SAD skrenuti s postojećeg imperijalnog smjera i ideje da moraju slijediti jednopolarni svijet, i vratiti ih natrag na njenu osobnost republike, koju su skovali njeni Utemeljitelji.

Ovaj cilj gotovo cijeli svijet smatra nemogućim. Mogu vam sasvim sigurno reći da izvan SADA ljudi koji razmišljaju smatraju SAD beznadnim slučajem, i mogu sasvim sigurno reći da je to mišljenje uobičajeno. Mnogi više ne putuju u SAD jer misle da su one postale mjesto strave. No postignuće ovog cilja, vratiti SAD natrag na republiku odredit će, vrlo vjerojatno, sudbinu čitavog ljudskog roda.

Sad upravo jeziva napetost lebdi zrakom, jer mnogi ljudi koji to baš ne govore ali znaju—da smo upravo sad bliže III. svjetskom ratu nego na vrhuncu Kubanske raketne krize. To su izjavili vojni analitičari no unatoč tome nema pokreta za mir. Nitko na ulicama ne govori o činjenici da smo pred III. svjetskim ratom. U 1980.-im imali ste stotine tisuća ljudi marširajući ulicama Njemačke protiv SS-60 i Pershing 2 raketa. Danas u mnogo ozbiljnijim prilikama za koje su stručnjaci opisali da bi u

nepredviđenom slučaju nezgode vrijeme upozorenja protiv pokretanja općeg termonuklearnog rata bilo samo 3 – 6 minuta.

Samo nekolicina ljudi govori o tome, dok ogromna većina građana u SADu i Europi maršira poput leminga prema klisuri.

.....

Podsjeća čovjeka na priču Starog zavjeta kad se Bog spremio kazniti Sodomu i Gomoru zbog njihova grješnog ponašanja, i zatim su ga ljudi uvjerali da, ako bude samo 10 pravednih ljudi, da kaznu ne izvrši. Moram vas upitati: ima li danas 10 ljudi koji će hrabro ustati?

Strateška slika

Prije nego iznesem rješenje kako izići iz ove krize, dopustite da razmotrim zlokobno strateško okrilje. Sad imamo 12 dana zajedničke vojne vježbe SADa i Filipina, Australije i Japana. Vježba se zove „Rame uz rame“ i prviput ikad američki ministar obrane Ash Carter doći će tamo sljedeći tjedan i prisustvovati. Jučer je pak Ash Cartes rekao da su neprijatelji SADa prvo Rusija, drugo Kina, treće Iran, četvrto Sjeverna Koreja i peto—oh da, tu je terorizam!

Ministar obrane Ashton Carter na sastanku u Centru za strateške i međunarodne studije 5. travnja, izjavio je da su Rusija i Kina prvenstveni neprijatelji SADa

nastojeći izgraditi kvadrilateralni vojni protusavez Kini. I druge se stvari događaju u tom području. Pred dva tjedna Filipini su dopustili SADu pristup na pet svojih baza blizu prijepornih voda u Južnokineskom moru, i obnovili su dogovor znan kao 'Enhanced Defense Cooperation Agreement'. A to je suprotno filipinskom ustavu, no oni su prešli preko toga dopusivši pristup američkim trupama unutar filipinskih baza, tako da se Ustav ne primjenjuje u tom slučaju. A i Japan također ima novi zakon o nacionalnoj sigurnosti, koji je stupio na snagu prošlog utorka, gdje je nacionalni Diet usvojio novi zakon o sigurnosti raskinuvši normu mirotvornog ustava Japana u svrhu ojačanja saveza sa SADom, i time ojačujući moć primjene prava kolektivne

Usporedo s time imamo najveće ikad vojne vježbe SAD-Južna Koreja do kraja travnja obuhvaćajući i mnoge trupe, a filipinske vježbe uključuju vodokopnene vježbe iskrcavanja na obalu simulirajući zauzimanje jednog od prijepornih otoka u Južnokineskom moru. Filipinska vojska također šalje vrlo pokretni američki artiljerijski raketni sustav izgrađen u svrhu obaranja aviona. I ustvari to je prvi puta da te vježbe uključuju Australiju i Japan,

samoobrane. A cijeli svijet promatra: znači li to da se Japan vraća svojoj militarističkoj prošlosti?

Postoje nastojanja upravo sad u Japanu stupanja u savez s drugima koji polažu prava na prijeporne teritorije [u Južnokineskom moru] da bi obuzdali Beijing.

Kuda sve to vodi? Pozicija Kine u slučaju mora zapisana je u dokumentu o pomorskoj granici u Južnokineskom moru zvanom 'Nine Dash Line', i Kina tvrdi da su to područja koja povijesno pripadaju Kini, obuhvaćajući pravo obnove potraživanja kopna i izgradnje vojnih baza na otocima Spraty. Kina isto tako kaže—i to je istina—da to ne predstavlja kršenje slobode mora, već će to poboljšati životne uvjete ljudi koji tamo žive, i dati bolja sredstva zaštite protiv gusara, a neće ometati prolaz drugim brodovima.

Filipini su 2013.g. podigli tužbu na Međunarodnom sudu u Haagu, inzistirajući na svom pravu eksploatiranja u vodama Južnokineskog mora u svojoj ekskluzivnoj gospodarskoj zoni od 100 morskih milja, što određuje UNova Konvencija o zakonu mora. Kina nije prihvatila biti stranka u tom slučaju, što je njeno apsolutno pravo, no ona postavlja pitanje legitimiteta tog slučaja. Sud je trebao u tom času odustati od sudskog procesa, no on ga je prihvatio i očekuje se presuda krajem travnja/početkom svibnja. Kinesko ministarstvo obrane izjavilo je da oni imaju apsolutno pravo da tada objave „Identifikacijsku zonu zračne obrane“ (ADIZ).

Na nuklearnom samitu u Washingtonu, koji je upravo održan, Predsjednik Xi je u razgovoru s Predsjednikom Obamom rekao Obami da Kina ne će prihvatiti nikakvo ponašanje pod maskom slobode plovidbe, koje krši njenu suverenost u tom području. Dan kasnije, točno jedan dan kasnije, SAD su najavile novu patrolu blizu tih prijepornih otoka u Južnokineskom moru, i dužnosnici mornarice najavili su da planiraju voditi više i kompleksnije vježbe ubuduće. Tako SAD igraju igru „tko će se prvi ustrtariti“ protiv Kine, povećavajući napetost glede prekršaja suprotstavljenih prava, neposredno pred očekivanjem presude Haaga, da bi stvorili atmosferu, nadaju se, kako se Kina ne bi usudila uspostaviti Identifikacijsku zonu zračne obrane [ADIZ]. No Kina je već izjavila da će braniti svoja prava u Južnokorejskom moru. Pitanje je stoga, može li doći do rata između SADA i Kine zbog nekih relativno bezvrijednih stijena i grebena (škoja) u oceanu? Može li biti da SAD krenu u rat s Kinom za interese Filipina?

Južnokinesko more ima, očito, geografsko značenje za Kinu, no interes SADA je geopolitički, i upravo isto takvo razmišljanje kao i glede TPPa kojim se traži pravo postavljanja pravila u Aziji. SAD inzistiraju da će braniti jednopolarni svijet, da su one jedina supersila, i da neće dopustiti nijednoj drugoj državi miješanje u to. Tvrdnja da je Rusija tek regionalna sila, što je Obama činio, veoma je apsurdna pred činjenicom da Rusija posjeduje nuklearni arsenal koji je potpuno strateški ravan SADovom. A Putin je baš pokazao veoma briljantni vojni stroj u Siriji protiv ISISa, i time da su Rusi neizbježno potrebni ako se žele postići politička rješenja. Rusije je igrala pozitivnu ulogu u pregovorima zemalja P5+1 s Iranom, i sada pomaže okončati, i omogućiti kraj rata u Siriji. Mnogi su vođe u svijetu rekli da se bez Rusije ne mogu riješiti egzistencijalni problemi poput terorizma, ISISa, izbjegličke krize u Europi.

Osporiti Imperijalnu nakanu

I trebali bismo se podsjetiti da su ovi teritorijalni prijeponi u Južnokineskom moru posljedica imperijalnih nakana još iz vremena Versailleskog ugovora i Pariške mirovne konferencije poslije posljedica 1919., kad su bivše njemačke kolonije u Pacifičkim otocima sjeverno i južno od ekvatora dodijeljeni dijelom Japanu, što je u to vrijeme prouzročilo strahoviti osjećaj nepravde u Kini, te dovelo do Pobune 4. svibnja. Svi narodi Kine smatrali su Versailleski ugovor potpunom prijevarom, koja je kao što znamo iz europske povijesti položila sjeme Drugog svjetskog rata.

Isti scenarij se odigrao na Mirovnoj konferenciji u San Francisku nakon Drugog svjetskog rata, gdje je John Foster Dulles isposlovao izuzimanje Kine unatoč činjenici da je Kina imala najveću stopu stradalih u Aziji od Japanaca i borila se najdulje. No Zapadne sile iscrtale su kartu Istočne Azije bez Kine, a John Foster Dulles namjerno je deklarirao određene azijske granične teritorije bez vlasnika, tipični stari trik manipulacije budućih sukoba, kao što je bio slučaj Sykes-Picot aranžmana za jugozapadnu Aziju, ili Trianonski dogovor 1919.g. za Balkan

Činjenica je da je jednopolarni svijet već prestao postojati. Činjenica je da je Kina u usponu, SAD gube svoju hegemoniju. Kina već sad izvozi daleko više tehnologije od SADa. Školuje daleko više znanstvenika, inženjera, i međunarodno kola priča u znanstvenoj zajednici da ako želite da se bilo što napravi na polju granične znanosti, pravo mjesto je Kina.

Stoga Kina, uz nekoliko manjih popravaka svoje burze dionica funkcionira veoma, veoma dobro kao gospodarstvo—i namojte vjerovati što vam *New York Times* želi svaki dan reći. Jer Kina se upustila u politiku „Novog puta svile“, „Pomorskog puta

Ne tako tajni agent Britanskog sustava i Wall Streeta, John Foster Dulles igrao je vodeću ulogu u stvaranju uvjeta za Južnokorejsko more. Sukob pri uspostavi UNa na Mirovnoj konferenciji u San Francisku u travnju-svibnju 1945. isključivši Kinu iz sudjelovanja. Na slici Dulles (stoji drugi desno) prisustvuje japanskom potpisivanju ugovora o sigurnosti sa SADom, 8. rujna 1951. Ugovor potpisuje tadašnji Premijer Japana Yošida Šigeru.

svile“, „Jednog-pojava-jedne-cesta“, tj. politiku velikih infrastrukturnih projekata povezivanja svih zemalja Euroazije putem infrastrukturnog razvoja i ulaganja u visoke tehnologije. Ona [ta politika] je toliko privlačna te već 60 zemalja surađuje s Kinom. Stvorila je, zajedno s drugim BRICS zemljama, potpuno alternativan gospodarski sustav—AIIB, koji je odmah imao 60 članova utemeljitelja, unatoč ogromnim pritiscima SADA na svakoga da joj se ne pridruže; Nova razvojna banka, koja je već ove godine u funkciji; Fond Novog puta svile i Fond Pomorskog puta svile, i mnoge druge slične institucije. Ogromna je privlačnost ovog programa Novog puta svile u duhu drevnog Puta svile u cijeloj Aziji i sve zemlje [Azije] sad govore o povećanju azijske povezanosti. Ulaganja ovih novih banaka odlaze točno u područja kojima već desetljećima MMF i Svjetska banka uskraćuju fondove—to jest u infrastrukturu—a sve te zemlje su žedne i gladne upravo takvog razvoja. Mnoge su zemlje nedavno izrazile zanimanje da postanu transportni čvor Novog puta svile i Pomorskog puta svile. Indonezija želi postati čvor, Sri Lanka, Afganistan, Iran. Novi put svile korača vrlo, vrlo brzo i u cijeloj Istočnoj Europi. Baš sada, kad je Predsjednik Xi Jinping bio u Pragu u državnoj posjeti Češkoj, Predsjednik Zemin hvalio je Novi put svile i isticao ulogu Praga, zlatnog grada, da bude poveznica između Europe i Kine. 16+1 zemlja upravo su se sastali u Rigi, i one također—to jest 16 istočnoeuropskih i srednjeeuropskih zemalja—sve se žele povezati s politikom *Jedan pojas, jedna cesta*.

Ovo se, dakle kreće vrlo, vrlo pozitivno.

Transatlantsko područje u očajavanju

Stavite to nasuprot transatlantskog sektora, nasuprot *prevelikih da propadnu* banaka, Wall Streeta i Londona, koje su sve nelikvidne, i mi smo pred neposrednom financijskom katastrofom, mnogo, mnogo gorom od one 2008.g., kad cijele 2 bilijarde nepodmirenih [financijskih] derivata mogu eksplodirati svakog časa. Štoviše, takozvani alati središnjih banaka više ne funkcioniraju. Dapače, svaki put kad centralna banka poduzme mjeru rješavanja problema, dođe do bumeranga, suprotnog učinka, kao u slučaju Banke Japana, Norveške, ili ECBa. Kad spuste kamatnu stopu na nulu, ili čak negativnu stopu, produbi se deflacijski pad umjesto stimulacije stvarnog gospodarstva. Koliko su sada prilike očajničke u transatlantskom sustavu može se vidjeti u činjenici da čelni čovjek Europske centralne banke Draghi priča o novcu [bacanju novca] iz helikoptera. A to je, pak, ako se podsjetite, izum Bena Bernanke—zamisao spriječavanja rastakanja sustava. To je, pak izazvalo potpunu uzbunu u Njemačkoj, jer ljudi Njemačke dobro se sjećaju što je značila hiperinflacija 1933.g.

Pogledajte zatim prilike u Europi. Izbjeglička kriza, o kojoj se sad ne raspravlja previše, no stvarnost je da je ona posljedica ratova koje su vodili uglavnom SAD i Britanci na Bliskom Istoku, ratovi koji su svi temeljeni na lažima. Irak—nije bilo oružja masovne destrukcije. Rat protiv Libije započeo lažu u Vijeću Sigurnosti UNa da to neće biti rat.. Pogledajte Afganistan: da li je 11 rujna stvarno bio kako su ga prikazali? Pogledajte prilike u Jemenu i mnogim afričkim državama. Izbjeglička kriza, koja je vjerojatno najveća humanitarna kriza nakon kraja Drugog svjetskog rata—nevjerojatne sudbine ljudi—razotkrila je da Europska Zajednica ne postoji, jer nema zajednice. Nema jedinstva. Nema solidarnosti. Imate sad prilike gdje se djecu stavlja iza bodljikave žice, a policija puca na njih, pokušavajući ih vratiti natrag.

Onda tu je apsolutno sramotni dogovor između EUa i Turske, i Turske—koja prema dokumentima upravo podnesenim Vijeću Sigurnosti UNa—još uvijek podupire ISIS. U Njemačkoj političari kažu, oh pa mi sad imamo manje izbjeglica. Da ali pod koju cijenu? Deportira ih se u velikom broju iz unutarnjih logora u Grčkoj, što je potpuna sramota. Čak je Povjerenstvo UNa za ljudska prava izjavilo da je to potpuno kršenje ljudskih prava. Krši ženevsku povelju o izbjeglicama, i sve organizacije pružanja pomoći već su napustile svoja mjesta, Naprimjer *Doktori bez granica* i mnogi drugi.

Kazališna predstava 'Čiste ruke'

Izbjeglice bježeći pred sigurnom smrću deportirani su u ogromnim razmjerima iz zatočeničkih logora u potpunom narušavanju ljudskih prava.

Svijet je razvidno u potpunom metežu i prilikama raspadanja, a kakav je odgovor vodećih institucija transatlantskog sektora? Izvukli su baš sad zeca iz šešira zvanog „Panamski dokumenti“. Pred godinu dana anonimni izvor—uvijek sumnjivo—dao je *Süddeutsche Zeitung*-u 11,5 milijuna spisa, koji sadrže podatke dosežući 40 godina

rada panamske tvrtke Mossack Fonseca specijalizirane u otvaranju tvrtki pismenim putem osnovanih u svrhu izbjegavanja poreza. Pa promislite *Međunarodni konzorcijum istraživačkih novinara* [ICIJ] uposlio je 400 reportera iz 80 zemalja kroz godinu dana i tko ih je financirao? George Šoroš. A meta su političari, industrijski lideri, športaši i drugi. Težište je, naravno, odmah bilo na Putinu, iako se njegovo ime ne može nigdje vidjeti u tim dokumentima, a i Xi Jinping. *New York Times* nije gubio ni dan vremena od samog početka za napad na Xi Jinpinga

Pogledajmo malo sad taj manevar: Što je to? Jürgen Mossack, jedan od utemeljitelja, njegov otac bio je član Hitleorovog *Waffen SS*; Ramón Fonseca Mora, drugi čovjek, bio je bivši predsjednik Panameñista Partije, stranke koju je ustanovio otvoreni Hitlerov pristaša Arnulfo Arias Madrid; a njegov sin bio je aktivno uključen u svrgavanje generala Noriega. Stari pak Mossack bio je član nacističke *Waffen SS*, koji je odmah nakon rata ponudio svoje usluge američkoj vladi kao doušnik. No to je u cijelosti profil dobro poznate rute [nacističkih izbjeglica] zvane *ratline* [put štakora] koju su vodili braća Dulles, kojom su prebacivali nacistice iz Njemačke u Južnu Ameriku, ili ih koristili tamo u druge svrhe,

Stavljanje žarišta na Xi Jinpinga posebno je apsurdno, jer ako postoji ijedan politički vođa u svijetu koji vodi antikorupcijske kampanje nepopustljivim načinom, onda je to on. Pa onda, koja je svrha toga? To je razvidno dio postojećeg transatlantskog hibridnog ratovanja protiv Rusije i Kine, a cilj je promjena režima raznim sredstvima:

obojenom revolucijom, putem NVOa koje financiraju zaklade koje se vjerojatno kriju u ovim intrigama tvrtki oslobođenih od poreza; putem sankcija i sada putem Panamskih dokumenata u očiglednoj nadi izazivanja graje među vlastitim stanovništvom. Skoro da je i uspjelo u slučaju islandskog Predsjednika, gdje su sada ljudi pred rezidencijom Predsjednika Olafura Grimssona, no m.o. [*modus operandi*] ustvari nije nov. Način na koji to radi već vrlo dugo vremena—koriste se određene prodane duše čije konce vuku vlade ili tajne službe i dopuštaju da zločinačko djelovanje i ponašanje opstane kroz dugo vremena. Zatim u pogodnom trenutku rasplamsaju vatru i izazovu promjenu.

To su veoma uspješno proveli u 1990.-im u Italiji operacijom zvanom „čiste ruke“, gdje su pokrenuli nacionalnu sudsku istragu političke korupcije. Zatim su je rasplamsali i to je dovelo do kraja takozvane Prve republike Italije jer su sve stranke bile upletene. Svi koji su ikad putovali u Italiju znaju da se čitav poslijeratni sistem Italije zasnivao na principu zvanom *amici di amici*. Ne morate to odobravati, no to je bilo tako i niste mogli ništa postići bez podmićivanja, i cijelo se to djelovanje zvalo *Tagentopoli* ili „*Mitograd*“, glede mita u sklopu javnih radova. U Italiji u to vrijeme to je uključivalo 5,000 javnih lica; pola talijanskog parlamenta; raspuštanje preko 400 gradskih i seoskih odbora, i godišnja stopa mita u 90.-im procjenjivala se na 4 milijarde dolara. Bloomberg je nedavno objavio da se brazilska „protukorupcijska“ kampanja protiv Dilme Rousseff, jedne od vodećih lica BRICSa, temelji na talijanskom modelu. Zovu je „Operacija Carwash [pranje auta]“.

Rade tako na osnovi okrivljenika pokajnika, preokrećući šefove mafije u cinkaroše i na taj način preokrene se cijeli politički sustav. Iz svega ovog ispada veoma zanimljiva stvar, jer ovo sad otkriva potpuno kriminalni karakter cjelokupnog transatlantskog financijskog sustava. U slučaju Mossack Fonseca, koja je tek četvrta [po veličini] takva tvrtka, pa čovjek može pretpostaviti postojanje mnogih i mnogih takvih slučajeva, pa se pokazalo da je HongShang banka [Honkong i Šangaj Bankarska Korporacije (HSBC) odgovorna za 20% takvih tvrtki sa [samo] poštanskim pretincem, a zatim dolaze UBS (Union Bank of Switzerland), Crédit Suisse; gotovo sve njemačke banke su upletene.

Što bi onda trebalo činiti ako imate takav problem? Jedino rješenje da se to zaustavi je, očigledno, što je Franklin Roosevelt učinio 1933., kad je proglasio Glass Steagall-ov zakon o podijeli banaka, i jednostavno stavivši pod stečaj prijevare dijelove i upravo to je što treba napraviti danas: treba odijeliti banke, zaštititi komercijalne banke a zatvoriti derivate, zatrovane otpadne papire; zatim treba osnovati Pecora komisiju da provjeri tko je počinio koji zločin, i u koju svrhu. Smiješna je stvar kod toga kad su britanskom članu kabineta Osborneu [Chancellor of the Exchequer—ministar financija] postavili pitanje o činjenici da je otac [premijera] Camerona također meta Panamskih dokumenata, rekao je, „ah, to je privatna stvar“! Upravo je čudesna bahatost tih ljudi.

Upravo tako, FDRovo rješenje za SAD. Zatim trebamo zaustaviti sve te krize, i mislim da je to sasvim provedivo, ali potrebno je uzeti put kako su ga pregovori državnog tajnika Kerryja i ruskog ministra Lavrova demonstrirali na slučaju Sirije. Mora to biti politički dogovor.

Idealan trenutak je sada!

Poslije tog nužan je **strahovit** program oporavka. Treba napraviti točno ono što je Predsjednik Xi Jinping ponudio kad je bio u Iranu, to jest proširiti politiku *Novog puta svile, Jednog pojasa, jedne ceste* na čitav Bliski istok. Jer terorizam se neće zaustaviti bacanjem još više bombi, jer za svakog ubijenog terorista stvara se 100 novih koji mrze Zapad još više nego prije. To stoga nije rješenje. Protiv ISISa se mora boriti, i treba ih se otarasiti, no nužan je prospekt razvoja cijelog područja, od Afganistana do Bliskog istoka, do Sredozemlja, od Kavkaza do Perzijskog zaljeva. Potreban nam je rat protiv pustinje: potrebni su nam novi izvori pitke vode što je nadasve moguće postići mirnodopskom nuklearnom energijom i desalinizacijom velikih količina oceanske vode. Moramo sagraditi nove gradove, agrikulturu, industriju da bi narod Sirije, i Iraka, i Afganistana, i Jemena, i Tripolija u Libiji, i mnogih, mnogih afričkih država imali budućnost.

Zašto ne bismo mogli prihvatiti ponudu Xi Jinpinga i pridružiti se „win-win“ suradnji [suradnji obostrane ili svestrane koristi] s velikim susjedima Bliskog istoka, Rusijom, Kinom, Indijom, Egiptom i izgraditi Bliski Istok po modelu Marshallovog plana/Novog puta svile? Razlog mog spominjanja Marshallovog plana je zato, jer podsjeća ljude da je moguće ponovno izgraditi ratom razrušena područja putem udarnog programa. Znam da Kina ne želi koristiti taj izraz, jer Marshallov plan ima jaku hladnoratovsku konotaciju, no mi **moramo** imati perspektivu Novog puta svile. Isto to, naravno, vrijedi za rješavanje Ukrajinske krize. Vjerojatno ste čuli da se jučer nizozemski narod referendumskim glasovanjem izjasnio protiv Ugovora o udruživanju EUa i Ukrajine. To je vrlo, vrlo dobro. Jer znači da je ova grozna EZ jedan korak bliže svom raspuštanju, jer ako se podsjetite, upravo je zbog Ugovora o pridruživanju kojeg je navodno trebao Januković potpisati krajem 2013. na samitu u Vilniusu otpočela čitava ukrajinska kriza; jer je Januković u zadnjem času shvatio da bi time u potpunosti dao pristup NATOu na čitav teritorij Ukrajine; to bi zasigurno dovelo do mogućeg ekonomskog rata protiv Rusije zbog granice i ugovora između Ukrajine i Rusije. On to nije zato u zadnjem trenutku potpisao. Zatim je uslijedila obojena revolucija, Majdan, i sav taj razvoj događaja. Ako razmotrite kronologiju tih događaja nije razlog prisvajanje Krima Rusiji; Rusija je u svakoj prilici reagirala na provokativne nastupe NATOa i EUa, uključujući i fašistički državni udar u veljači 2014. [u Ukrajini].

Pa ako želite riješiti taj problem sad? Pravi je čas, jer se Pregovor EUa o pridruživanju upravo raspisnuo, i ne može se primijeniti čak i kad je samo 32% Nizozemaca glasovalo, i kad bi ih 64% bilo u korist [pridruživanja], vlada Nizozemske ne bi se usudila to podržati i djelovati u tom smislu, jer još je mnogo ljudi ostalo u onih 70% koji nisu glasovali a koji ne vole EU jer, sjetite se, Holandija i Francuska su jedine dvije države koje su glasovale **protiv** Europskog ustava 2005. Stoga previranje protiv tog diktatorstva kakvo je EU postala, je prejako i žalopojke danas u europskim medijima o neuspjehu tog dogovora jesu glasne i bučne.

Ok. Iskoristimo priliku gdje i zbog jednog veta taj dogovor ne može proći, iskoristimo to i recimo: „Zaustavite konfrontaciju s Rusijom!“ Proširimo Europsku Uniju i Euroazijsku Ekonomsku Uniju Rusije u jedno euroazijsko područje od Atlantika do Kineskog mora. Proširimo perspektivu Puta svile i obuhvatimo Ukrajinu i razvijmo je!

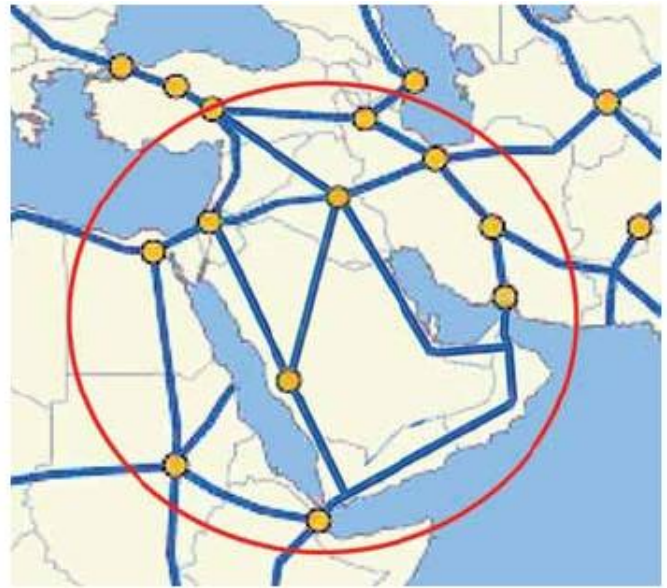
Jer Ukrajina je gospodarski apsolutno dokrajčena! Ljudi žive groznim životom zbog posljedica događaja od prošle tri godine.

Učinimo isto i za Afriku. Da li ljudi doista misle da možemo samo sjediti ovdje, a 1% bogatih postaju bogatiji i bogatiji od pomoći o kojoj sve više znamo iz Panamskih dokumenata, a većina ljudi gubi sve. Srednji sloj postaju siromasi, siromašnima se životni vijek skraćuje, jaz između bogatih i siromašnih se širi i širi; milijarda ljudi ide spavati gladna svakog dana.

Klaus Schwab, direktor *Davos Economic Forum*-a pred nekoliko mjeseci je rekao, ako se postojeći trendovi ne promijene može se očekivati da će **milijarda ljudi** doći u Europu kao izbjeglice u nekoliko sljedećih godina. Pa ako dođe do toga i ako se naponi usmjere na korištenje NATOa i Frontexa, i vojnih brodova i započne se pucati po izbjeglicama da ih se odvraća, što onda ostaje od „Europskih vrednota“? Što je s našim humanizmom? Što je s **bilo kojom** vrednotom? Zbog čega,

stoga, ne prihvatimo Novi put svile i kažemo, „dobro, pa imamo sada veoma primamljiv ekonomski model koji već funkcioniše vrlo dobro u 60 država svijeta, pridružim ruke SADa, i Rusje, i Kine i europskih država, i razvijmo Afriku. Sad je čas, kad moramo imati grandioznu viziju da bismo promijenili sudbinu toliko mnogo ljudi.

U Njemačkoj imamo jednog ministra, Ministar razvoja Gerd Müller koji je proputovao Jugozapadnom Azijom i Afrikom, i on sada svakiput napominje, što je velik korak naprijed, „trebamo Marshallov plan, trebamo razviti te zemlje, jer inače će oni donijeti sve svoje probleme u Europu.

Karte daju sliku trasa proširenja razvojnih koridora Novog puta svile i Kopnenog mosta diljem Bliskog Istoka. Takva zamašna perspektiva razvoja "od Afganistana do Bliskog Istoka, do Sredozemlja, i od Kavkaza do Perzijskog zaljeva" jedini je način okončanja regionalnih sukoba i posljedične izbjegličke krize,

Uvjerimo Japan da im ne ide u prilog da ih uvuku u vojne avanture protiv Kine. Japan je veoma sličan Njemačkoj, koja gotovo da i nema sirovina, a postigla je veoma visok životni standard zbog visokih stopa [razvoja] u znanosti i tehnologiji, i izvozu. A Japanu prirodno izvozno tržište je čitava Azija, to je Afrika, i oni bi trebali biti dio tog novog svjetskog gospodarskog sustava, a ne raditi na način kako to radi Banka Japana koja sada ide u nulte kamatne stope, negativne stope, tonući dublje i dublje u deflaciju.

A Sjedinjene Države?

Jesu li Sjedinjene Države toliko iznad potrebe za Novim putem svile? Mislim, kad putujete ili cestama iz Washingtona u New York, ili čak cestama u New Yorku, ne mogu shvatiti da građani ne dižu bunu zbog tih cesta! Hoću reći, toliko su loše da ceste pred kraj DDRa, Istočne Njemačke prije njihova sloma bile su ravne i glatke u usporedbi što imate ovdje! SAD bi očigledno imale koristi od priključivanja Novom putu svile zbog izgradnje infrastrukture! Kina je izgradila 20,000 km pruge brzih željeznica krajem prošle godine, a planiraju doseći 50,000 km do 2025. ili 2030., u svakom slučaju u vrlo kratkom razdoblju. A SAD su izgradile koliko kilometara odnosno milja pruga za brze vlakove? Nula!

Predlažemo stoga da SAD umjesto gubljenja svojih industrijskih kapaciteta na stalno rastući vojno-industrijski kompleks pokušavajući militarizirati čitav svijet, krenu u njegovu pretvorbu u izgradnju brzih željeznica, maglev željeznica ili uvezu sustav brzih vlakova iz Kine—koji su **izvrсни**. Klize glatko, brzi su, uopće se ne tresu kao na

NTSB

SAD su u groznoj nuždi izvući koristi od razvoja, kakvu bi im pružila inicijativa razvoja Novog puta svile, Na slici, smrtonosno prevrtanje Amtraka, u Filadelfiji 12. svibnja 2015.

primjer europski vlakovi. Pa izgradimo 50,000 pruge i okoristitimo se razvojem brzih željeznica u SADu! Borimo se protiv pustinja na jugozapadu SADA! Izgradimo nekoliko novih gradova: veliki dio SADA je potpuno nerazvijen. Ustvari poslije Teddy Roosevelta nije bilo izgradnje novih gradova na zapadu. Izgradimo neke „pametne gradove“, moderne gradove na osnovu modularnih sustava, no napravimo **lijepe** gradove! To bi bio pravi izazov, graditi lijepe gradove, a ne više Houstona. [pljesak]. Eto, stavili smo taj program na dnevni red: **Novi put svijeta postaje kopneni most svijeta.**

Razlog zašto smo predlagali razvoj za cijeli svijet je također zato što višepolarni svijet nije odgovor jednopolarnom svijetu. Jer ideja da imamo više polova, da imamo skupine nacija koje još uvijek zadržavaju svoje interese nasuprot drugih skupina nacija, još uvijek je sjeme geopolitike. A upravo je geopolitika izazvala dva svjetska

rata u 20. stoljeću, a ako bismo ušli u novi svjetski rat, to bi bilo istrebljenje čitavog čovječanstva. Jer ideja da je moguće imati rat s ograničenim mogućnostima negdje na Pacifiku ili negdje u Europi, potpuno je čaknuta, i svi vojni stručnjaci s kojima smo razgovarali, vrhunski vojni lica u Europi, SADu i drugdje, uvjereni su da priroda postojanja termonuklearnog oružja u biti znači da će doći do općeg, globalnog rata ako igdje započnete rat.

Trebali bismo danas nadomjestiti geopolitiku novom paradigmom; nova paradigma mora biti različita kao što se Srednji vijek razlikovao od „modernog vremena“. Srednji vijek koji je bio skolastika, praznovjere, redovnici koji se bičuju, ljudi koji su jednostavno skrenuli u ludilo, vjerujući u Aristotela; kad je pak došla Renesansa s Nikolom Kuzanskim i velikim misliocima Talijanske Renesanse, koji su izgradili sasvim novu paradigmu, koja je odredila ulogu čovjeka pojedinca potpuno drugačijim načinom; uspostavila je suverenu državu naciju posvećenu općem dobru po prvi put; omogućila je znanstveni i umjetnički napredak na način u suštini nepoznat ranije

Danas, pak trebamo potpuno novu paradigmu.. Ako ne uspijemo uzdići svoja promišljanja iznad sadašnjih beznačajnih takozvanih vlastitih interesa, takozvanih „nacionalnih interesa“ ili interesa, ustvari, velikih korporacija i Wall Streeta onda nećemo uspjeti kao ljudski rod. Trebamo sliku čovjeka, koja je čovjek kao jedini stvaralački rod prema našim saznanjima do sad. U kineskoj Konfucijskoj filozofiji, postoji riječ, ili pojam **ren**, koja je gotovo jednaka kršćanskom humanizmu, riječi **agapa**, za ljubav. To jest čovjek mora imati ljubavi i skladni odnos prema svojoj obitelji, svom susjedu, svojoj naciji i međunarodnoj zajednici nacija.

A ljudski rod je prevaleo veoma dug put u vrlo kratkom vremenu. Ako pomislite na zadnjih 10,000 godina, proizveli smo povelik broj velikih umova: Konfucije, Platon, Mencius, Nikola Kuzanski, Kepler, Leibniz, Bach, Schiller, Beethoven, Tagore, Vernadski, Einstein, da samo spomenem neke; ljudi bi trebali biti tog kova.

„Nova normala“

Možda biste rekli, „to su ljudi koji su toliko izvanredni, njih se rodi po jedan u sto godina“; no ja ne bih rekla tako. Mislim, kad bi svoj djeci ovog planeta dali univerzalno obrazovanje, dali im pristup velikim otkrićima prošlosti, kad bi ih školovali u duhu Klasične umjetnosti, kad bi im usadili vrstu moralnosti koja se nekad povezivala s kršćanskim humanizmom, ili s budizmom ili konfucijanizmom, ili drugim velikim kulturama ovog planeta, mislim da bi iskorijenje gladi i siromaštva bilo nešto najbolje za ljudska prava što možemo učiniti! Jer biti siromašan i biti gladan ne dopušta čovjeku izvršavanje i obranu svojih ljudskih prava.

Ako, dakle, krenemo drugim putem i kažemo, ajmo izraditi plan globalnog razvoja, zaustavimo geopolitičke ratove, pridružimo ruke i radimo zajedno, tako da svako dijete u budućnosti može imati izgleda da postane znanstvenik, da postane učitelj, umjetnik, da u osnovi postane astronaut ili neka druga zanimljiva osoba pomažući razvoju čovječeg uma. Mislim da bismo se zatim trebali vratiti našim vlastitim tradicijama naših vlastitih kultura. Amerikanci bi trebali postati republikanci ponovno, poput Benjamina Franklina, ili Očeva osnivatelja, Alexandera Hamiltona, Lincolna, Roosevelta, Kennedyja. U Njemačkoj bismo se trebali vratiti njemačkim klasicima. U

drugim nacijama, imamo visoka dostignuća kulture, koja moramo oživjeti. Moramo imati odnos jedni prema drugima sa stajališta aktualnih, najviših oblika naše kulture, i odnositi se s poštovanjem najviših oblika kulture drugih nacija. Imat ćemo onda humani svijet.

Mislim da ne smijemo odustati od zamisli da je čovječanstvo čovječje, čovječno! Upravo se za to moramo boriti baš sada. Mislim stoga, ako to učinimo, i govoreći modernim jezikom, „nova normala“ će biti da će svaka osoba postati genije.

Poveznica: Internetski video zapisi konferencije (na engleskom):

[Konferencija Schillerovog Instituta: Izgradnja Svjetskog kopnenog mosta—Ostvarenje istinske humanosti čovječanstva, 7. travanj](#)